

Posudek bakalářské diplomové práce

Autor práce: Mária Liptáková

Název práce: „Japonská autorská literatura pro děti a mládež“

Oponent: Mgr. Tereza Nakaya

Hodnotící kritéria:	Známka:
Stanovení cílů práce a jejich dosažení	B-C
Mária Liptáková se ve své bakalářské diplomové práci zabývá japonskou autorskou literaturou pro děti a mládež, přičemž se vědomě omezuje na popis děl, která byla přeložena do češtiny a slovenštiny. Cíl její práce je zmíněn v anotaci práce a je jím „uviesť do problematiky japonskej autorskej literatúry pre deti a mládež“. Takto široce a nepřesně stanoveného cíle autorka nedosáhla už jen kvůli tomu, že svůj výběr záměrně omezuje jen na díla přeložená do češtiny nebo slovenštiny a na díla určitého období. Diplomantka si v práci neklade žádné otázky, na které by v analýze odpovídala, ani se nevěnuje jakémukoliv srovnání (například japonské a slovenské literatury pro děti, nebo průřezové srovnání děl z období před 2. sv. v. a po 2. sv. v., aj.), a proto práce celkově působí jako pouhý soupis teoretických informací z vybraných zdrojů (kap. 1 a 2), biografii vybraných autorů (kap. 3) a popisů děje zvolených děl (kap. 4), která byla přeložena do češtiny/slovenštiny (více viz níže). V práci nenacházím žádnou přidanou hodnotu, nicméně lze ocenit, že autorka na jednom místě sepsala přehled děl japonské literatury pro děti a mládež, která byla přeložena do češtiny anebo slovenštiny a jsou dostupná i místním čtenářům, vč. biografii jejich autorů.	
Struktura, metodologie a argumentace	C
Předložená práce sestává ze čtyř logických kapitol. V první kapitole se autorka věnuje definici literatury pro děti a mládež. V této kapitole vychází z několika zdrojů, přičemž jedním je bakalářská práce z MU (Koniarová, 2012) – navíc z tohoto zdroje přebírá další teoretické zdroje v ní citované (přičemž na ně ve své práci odkazuje chybně – více viz níže), dalším jsou například studijní opory UJEP. Jako mírně problematické v této teoretické kapitole shledávám nezařazení nějakého zdroje, který by se věnoval japonské definici literatury pro děti a mládež a jejím specifikám, obzvlášť pokud si za cíl této kapitoly diplomantka stanovila: „uviesť do problematiky detskej literatúry – teda objasniť tento pojem a vysvetliť, čo je možné pokladať za jej súčasť (čím sa vyznačuje, čo je pre ňu typické), a čo už nie. Z tohto dôvodu táto časť práce predchádza kapitolám zaoberajúcim sa priamo japonskou literatúrou pre deti a mládež.“ (s. 9, podtrhla TN) – více viz též má otázka č. 1. Například v části, kde se autorka věnuje variabilitě forem (s. 13) a teoretické informace přebírá ze Stewiga (1988), by v případě japonského prostředí jistě jednou	

z podstatných forem literatury pro děti byl i komiks (manga), který zde však zmíněn není.

Ve druhé kapitole se diplomantka následně věnuje nástinu historického vývoje literatury pro děti a mládež v Japonsku. Tuto kapitolu autorka člení na dvě podkapitoly, z nichž v té první se věnuje období před 2. sv. v. a shrnuje v ní poznatky z citované sekundární literatury, zejm. však z Wakabayashi (2008). V druhé podkapitole se následně věnuje období po druhé světové válce. Zde vnímám jako problematickou skutečnost, že v celé této části (PPČ 38–61, s. 18–24) diplomantka vychází pouze z jednoho zdroje (Watanabe, 1970). Celá podkapitola je vlastně souvislé zprostředkování informací z tohoto zdroje a každý odstavec je zde zakončen odkazem na uvedený zdroj (Watanabe, 1970, s. 113–122). Navíc daná podkapitola překvapivě končí informací o autorech dětské literatury v 60. letech 20. století a o následném vývoji japonské literatury již není uvedeno nic. Druhá kapitola celkově působí informačně nevyváženě a čtenář se neubrání dojmu, že její informativnost a obsáhlost je limitována nízkým počtem použitých zdrojů.

Ve třetí kapitole jsou na základě Slovníku japonské literatury (Winkelhöferová, 2008) a vybraných internetových encyklopedií zpracovány biografie 8 japonských autorů literatury pro děti a mládež, jejichž alespoň jedno dílo bylo přeloženo do češtiny nebo slovenštiny. Ve čtvrté kapitole se autorka následně věnuje charakteristice vybraných děl od autorů představených v 3. kapitole a svou analýzu realizuje na překladových textech. Tato část práce je asi nejpřínosnější, nicméně je škoda, že autorka nejde v analýze více do hloubky, nesrovnává a netvoří dílčí závěry.

Celkově v předložené práci postrádám větší provázanost jednotlivých kapitol, konkrétní srovnání a dílčí shrnutí/závěry po jednotlivých kapitolách, jakož i více teoretických zdrojů přímo k tématu **japonské literatury pro děti a mládež**.

Jazyk, stylistika	–
--------------------------	---

Práce je napsána odborným jazykem. Vzhledem k tomu, že je práce zpracována ve slovenském jazyce, ponechávám hodnocení jazykové a stylistické úrovně textu bez hodnocení.

Formální náležitosti, odborná literatura, bibliografický aparát	C
--	---

Počet titulů relevantní odborné literatury je poměrně malý. V teoretických částech práce diplomantka cituje například i z bakalářské diplomové práce, studijních opor české VŠ či se upíná pouze k jednomu teoretickému zdroji. Dále například biografie autorů a informace o jejich tvorbě autorka nejednou čerpá z Wikipedie či jiných internetových encyklopedií, aj. Domnívám se, že v daném tématu bylo možné informace čerpat z více relevantních odborných zdrojů.

Po formální stránce má předložená práce několik větších či menších nedostatků. V textu práce je chybně odkazováno na zdroje citované nepřímo přes jiný užitý zdroj (namísto „cit. In“ autorka používá pouze „In“, což je zavádějící) – např. u PPČ č. 3, 17–19, 21–24, 26–28, 29–30, 33, 34, aj.). Odkazy na encyklopedická hesla nejsou správné/úplné (např. PPČ č. 62, 63, 65, 67, 72, 73, 75, 76, 78–80, 89, 90, 95–96, 104–110). U odkazů PPČ č. 101, 103, 111, 112, 113, 114, 117, 118 aj. (vše ve formátu „In: příjmení, rok, s. xx“) není jasné, co konkrétně diplomantka z daného zdroje parafrázuje/cituje. Dále by bylo vhodné, aby u opakovaných odkazů na jeden zdroj diplomantka uváděla odkaz zkrácený pomocí „ibid.“/„tamtéž“. V seznamu literatury by měly být předmluvy/doslovy z primární literatury citované/parafrázované v práci uvedeny jako samostatné položky v kategorii sekundární literatury a tak by na ně mělo být v textu práce i odkazováno (např. PPČ č. 64, 66, 68, 74, 7, 81, 91–94, 102, 115–116, 119).

Jména vybraných autorů sekundární literatury uvádí diplomantka nejednotně – např. *Wakabayashi* (v PPC) vs. *Wakabajaši* (s. 8), *Watanabe Shigeo* vs. *Šigeo* (s. 8), případně v nejednotné transkripci – např. *Miyazawa Kendži* (s. 22), *Takeyama Mičio* (s. 19). V ediční poznámce autorka uvádí, že bude v práci užívat slovenskou transkripci japonštiny, nicméně v práci se objevuje několik chybně přepsaných slov či jmen (zpravidla se jedná o nereflexivní délky samohlásek a lze se domnívat, že k tomu došlo patrně nepozorností autorky při čerpání informací z anglicky psaných zdrojů) – např. *boken* namísto *bóken* (s. 23), *Sato Satoru* namísto *Sató Satoru* (tamtéž), *dowa kjóšicu* namísto *dówa kjóšicu* (s. 19), *Šonen šodžo* namísto *Šónen šódžo* (s. 19), *Čiba Šozo* namísto *Čiba Šózó* (s. 22) aj.

Navrhované celkové hodnocení

C

Témata pro obhajobu, připomínky a doplňující otázky:

- 1) Ve své práci definujete v kapitole 1 literaturu pro děti a mládež a její funkce. Vycházíte při tom z českých, slovenských prací a jedné práce americké (Stewig, 1988). Domníváte se, že definice literatury pro děti a mládež a její funkce jsou univerzální, tedy platné napříč státy a národy? Je možné v literatuře pro děti vysledovat nějaká národní specifika?
- 2) Ve své analýze věnujete pár poznámek i použitému jazyku (viz níže). Jde o charakteristiku díla na základě jeho originálu (japonštině) nebo jeho cizojazyčného překladu (češtině / slovenštině)? Do jaké míry se domníváte, že je překlad literatury pro děti do cizího jazyka volný?
 - „Poviedky sa tiež vyznačujú dynamickými a vtipnými dialógmi obohatenými onomatopojami a citoslovcami.“ (s. 34)
 - „Dielo je písané živým jazykom obohateným početnými onomatopojami a citoslovcami, s využitím množstva prehovorov postáv.“ (s. 37)
- 3) Na s. 22 uvádíte: „Na základe tohto hodnotenia hcela šestica autorov diela *Kodomo to bungaku* zistiť, čo chýba japonskej literárnej tvorbe pre deti a mládež.“ Na co tito autoři přišli, resp. co tedy japonské literatuře pro děti chybělo?
- 4) Objasněte, konkrétně na jaký zdroj odkazujete v PPC č. 36.

V Olomouci, 13. 6. 2018

Tereza Nakaya